

Борис Пастернак

Среца

Навял е сняг до кръста,
до стрехите почти.
Ще ида въвн на въздух,
а въвн, на прага – ти.

Без шапка, без шушони,
с палтенце тънко пак
вълнението гониш
и дъвчеш мокър сняг.

Дървета и огради
се губят сред мъгла.
И ти сред снегопада
дотук си чак дошла.

И капки по ръкава
в маншета ти текат.
като роса остават
косата да сребрят.

И кичурът раздърпан
е озарил: лице
и фигура, и кърпа,
и дреха, и ръце.

Лицето в мокър сняг е,
в очите ти – печал.
И сякаш те е някой
с един замах отлял.

Като че гайка здрава
от нечии ръце
навита си направо
на моето сърце.

Чертите кротки в него
навеки се таят
и как да се засегне,
че е жесток светът.

И в преспите дълбоки

двои се вечерта
и между нас не мога
да тегля аз черта.

Но кой съм, ти коя си,
когато вече друг
мълва за нас разнася,
а нас ни няма тук?

КРАЙ

© 1949 Борис Пастернак
© 1990 Кирил Кадийски, превод от руски

Борис Пастернак
Свидание, 1949

Сканиране: sir_Ivanhoe, юни 2008
Разпознаване и последна редакция: NomaD, юни 2008 г.

Публикация

Борис Пастернак. Доктор Живаго. Интерпринт, 1990

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8292>]